

GÜLSEREN
BUDAYICIOĞLU

Roman

Hayata
Dön

Dr. Gülseren Budayıcıoğlu, Ankara'da doğdu. TED Ankara Koleji'nden mezun olduktan sonra eğitimine Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde devam etti. Öğrenciliği sırasında, TRT televizyonlarında spikerlik ve sunuculuk yaptı. İhtisasını yaptığı Hacettepe Üniversitesi Psikiyatri bölümünde, on yıl da öğretim görevlisi olarak hizmet verdi. Yıllarca muayene hekimliği yaptıktan sonra, 2005'te Türkiye'nin ilk psikiyatri merkezi olan ve halen Ankara ve İstanbul'da hizmet veren Madalyon Psikiyatri Merkezi-Madalyon Klinik'i kurdu.

Madalyonun İçi, Günahın Üç Rengi, Kral Kaybederse ve Camdaki Kız kitaplarının da yazarı olan Budayıcıoğlu, televizyon dizileri *İstanbul Gelin, Doğduğun Ev Kaderindir, Masumlar Apartmanı, Kırmızı Oda* ve *Camdaki Kız*'ın da eser sahibidir.

Psikiyatri bilimini hikâye ve romanlar yoluyla insanlara ulaştırmaya devam eden Madalyon Klinik'in başkanı Gülseren Budayıcıoğlu iki çocuk annesidir.

www.facebook.com/drgbudayicioglu

www.twitter.com/drgbudayicioglu

drgbudayicioglu@madalyonklinik.com

Hayata Dön

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTABI

Camdaki Kız

HAYATA DÖN

Yazan: Gülseren Budayıcıoğlu

Editör: Neclâ Ferođlu

Yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Remzi Kitabevi, 2011

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ağustos 2021 / ISBN 978-605-09-8494-1

Sertifika no: 11940

Kapak tasarımı: Serkan Yolcu

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62 / B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Hayata Dön

Gülseren Budayıcıoğlu

Yine akşam oldu. Saatler nasıl da koşuyor insan çalışırken! Madalyon Klinik'te bir gün daha bitmek üzere! Saatlerdir oturduğum koltuğumdan kalkmış, arkamdaki büyük pencerelerden şehri seyrediyorum. Işıklar çoktan yanmış ama geceyle gündüz henüz birbirlerinden ayrılamamışlar. Yaşamla ölüm gibi iç içe geçmiş, sanki bir şeylerin onları zorla ayırmasını bekler gibiler. Ankara'nın dumanlı havasında kapkara bulutlar homurdanarak dolaşüyor gökyüzünde.

Dün gece başladı kar. Rüzgârın da etkisiyle sağa sola savrulan kar taneleri hızla geçiyor camın önünden. Çocukluğumdan beri pek severim bu manzarayı. Kar bir başka hissettirir insana kendini. Geçmiş de oradadır, gelecek de... Hayatın tadı kadar ölümün soğuk nefesi vardır bu beyazlığın içinde. İsterseniz baktıkça hayatın mayhoş tadını bulursunuz, isterseniz yalnızlığı ve çaresizliği görürsünüz. Çocukken başkaydı gördüklerim, şimdi bambaşka.

Tıpkı bu kar taneleri gibi odamın duvarlarında da her çeşit duygunun izi dolaşiyor. Mutlu insan gelmez psikiyatriye. Kimi en sevdiklerini kaybetmiştir, kimi aldatılmış, terk edilmiş, kandırılmış, kimi hayatta aradığını bulamamış, kiminin hayalleri gerçekleşmemiş, kimi işinden olmuş, başaramamıştır. Bir de her şeyi tamam olanlar vardır. Her şeyleri tamam olsa da, başkaları bunu böyle görse de, gönüllerinin bir yerin-

de hüzün vardır, kırılmışlık, hatta kopmuşluk vardır. Herkesin gördüğü bu tamamlığı bir türlü hissedemezler içlerinde.

Mutlu olmak, “İyi ki varım, iyi ki yaşıyorum ve iyi ki bu güzellikleri görebiliyorum” diyebilmek için öncelikle dünyaya insan olarak gelmek gerekiyor. Sonra da mutlu olmaya karar vermek... Bir gün nasıl olsa ölüp gideceğini, her şeyin biteceğini bilen insanoğlunun hayatta mutlu olabilmesinin tek yolu işte bu. Yoksa hayat onu mutlu etmenin peşinde hiç değil. Ne her sabah doğan güneş, ne geceleri gökyüzünde parlayan ay, ne yağmurlar, ne de kar, hiçbirinin cebinde mutluluk yok. “İşte biz buradayız” diyorlar sanki! “İster mutlu ol, ister mutsuz, ister sevin, ister kahrol, ister var ol, ister yok ol...” Kimi bu güzelliklere baktıkça yalnızlığını, çaresizliğini, zayıflığını, her şeyin bir gün biteceğini, bu dünyanın nasıl da yalancı olduğunu görürken, kimi var olmaktan, yaşıyor olmaktan, henüz bir şeylerin bitmediğini hissetmekten mutluluk duyar.

Aslında mutlu olmak nedir ki? Tam olmak, içimizde sürekli kıpırdanıp duran karanlık duygulardan kurtulmak, derin bir oh çekip keyif, huzur ve heyecanı bir arada tadabilmektir ama insanoğlu için bunu becerebilmek o kadar kolay mı? Daha doğmadan başka türlü programlanmışız çünkü. İçimizde bizi hiç rahat bırakmayan, bizden sürekli bir şeyler isteyen, verdikçe alan, aldıkça istekleri durmadan değişen, arsız mı arsız bir şeyler var. Her istediğini versen bile –veremezsin ya– rahat durmaz. Her şeye çok çabuk sahip olmuş şımarık çocuklar gibidir. Bu sefer de verdiklerinden bıkar, olandan usanır, olmayanın peşine düşer. Adına mutluluk dediğimiz şey işte o olmayandır. Olmayanın peşine düşüp bir ömrü böyle geçirmek, kaderine söylenmek nasıl bir seçimsen, bu gerçeği bir an önce fark edip mutluluğu kendi içimizde keşfetmek de bir o kadar bilinçli bir seçimdir.

Ben mutlu olmayı seçenlerdenim. Bunu her sabah ve en çok da günün bu saatlerinde kendime hatırlatanlardanım. Karlı

bir kış günü, geceyle gündüzün kucaklaştığı bu saatlerde dünyaya gelmişim. Bilmem bundan mıdır, her akşamüstü bu saatlerde bir hüznün, bir sıkıntı çöker ruhuma. Hemen camın önüne atarım kendimi. Yaşadığım şehre, dünyaya, o pencereden görebildiğim her şeye tek tek bakarım. Yaşadığımı hissederim. Sıkıntı yavaş yavaş çekilirken bir heyecan, bir mutluluk alır onun yerini. Sanki dünyaya yeniden gelirim. İşte şimdi yine dünyaya yeniden gelebilmenin telaşı var üzerimde. Görebildiğim her şeye tek tek bakıyorum. Eskiden pencereden dünyanın pek küçük bir bölümüydü gördüğüm. Madalyon Klinik'i yeni taşıdık. Kar kış demeden, koca klinik bu soğukta nasıl taşınır demeden, apar topar geldik yeni yerimize. Ve benim odamın pencereleri artık neredeyse tüm Ankara'yı görüyor.

Uzaklardan bana göz kırpan ışıklara, Hüseyin Gazi Dağ'ının dumanlı tepelerine, Kocatepe Camii'nin kalem gibi, incecik ışıklı minarelerine, elçiliklerin bahçesinden Atatürk Bulvarı'na kadar kat kat uzanan çamlara, ışıklandırılmış büyük binalara, Cumhurbaşkanlığı Köşkü'nün yeşiller içindeki zarif pembeliğine bakıyorum. Hava çok soğuk da olsa bir süreliliğine açıyorum pencereyi. Şehrin sesi geliyor kulaklarıma. Her şehrin görüntüsü kadar sesi de, kokusu da farklıdır. Ankara bu anlamda kendini aşan bir şehirdir. İnsanda bağımlılık yaratan, kendine has kekremsi bir tadı vardır Ankara'nın. Tıslayan bir düdüklü tencereye benzer. Tısladıkça etrafa is, pas, buhar ve bolca umut saçar. Ezan sesleri ile korna sesleri birbirinin içinde erir. Ve bazen gülen, bazen ağlayan bir şehrin tıslamasını duyarsınız.

Yüzüme çarpan soğuk hava ve havada uçuşan kar taneleri, pencereyi daha fazla açık tutmama izin vermiyor. Kaloriferler, el değmeyecek kadar sıcak olsa da, odam soğuk ama sıkıntım geçti. Benim odam kliniğin dördüncü katında. Bu katta benimle birlikte altı meslektaşım daha çalışıyor. Özel yetişkin katı diyorlar bizim kata. Bir altımızda, yani üçüncü kat-

ta çocuk hastalarımıza bakan yine özel doktor ve psikologlarımız var. Zemin, bir ve ikinci katlarımızda ise her çeşit hastaya devlet desteğiyle bakılıyor. Yani oldukça büyük ve günde yüzlerce hastaya hizmet veren bir kurum haline geldi Madalyon.

Odanın kapısı açık! Kliniğin tüm salonlarında gezinen müzik sesi odama kadar geliyor. Klinikte ne tür bir müzik çalmamız gerektiğine karar vermemiz kolay olmadı. Herkesin ruhuna gıda olabilecek müzik aynı değildir. Hani bazı renkler, bazı insanlara pek yakışmazken, bazıları da çok yakışır ya! Veya insan her rengin içinde kendini rahat ve huzurlu hissetmez de alıştığı rengi ister ya, işte öyle bir şey! Bazı müzik vardır içimize işler, bizi alır, bambaşka diyarlara götürür. Bazısı da hüzünlendirir ama o hüznü severiz. Sanki çok uzun zamandır görmediğimiz ama görmekten mutlu olduğumuz eski bir dostu görmüş, onunla birlikte yaşadığımız günleri hatırlamış ve hatırladıkça hüzünlenmiş gibi hissederiz kendimizi. Aslında o eski dost kendimizdir. Eski kendimiz... İnsan yaşadıkça uzaklaşıyor eski kendinden. Belki de bu yüzden son yıllarda beni biraz hüzünlendiren, eski ben'e götüren müzikleri daha bir sever oldum.

Madalyon Klinik'te daha çok sözsüz yani enstrümantal müzik çalıyoruz. Şu anda duygulu bir keman sesi geliyor kulaklarıma. Kim bilir, dinleyenlerin her biri nasıl da farklı etkileniyorlardır bu nağmelerden? Kimi uzaklarda kendini gördükçe kızıyor, kimi kendine acıyor, kimi de tıpkı benim gibi geçmişin tozlu yollarında kendisiyle karşılaştıkça içini tatlı bir hüzün kaplıyor, seviyordur o küçük kıızı.

Sabahtan beri pek çok insan girip çıktı odama. Her biri ayrı bir sorunu, hayatın başka başka yüzlerini anlattı bana. Yaşlı, genç, kadın erkek, zengin, yoksul, köylü, kentli ama her biri hüzünlü insanlar. Bu dünyanın ölümlü olduğunu bilerek yaşayan insanoğluna hüzün yakışıyor ama acıyı sadece insana değil, hiçbir canlıya yakıştıramıyorum ben. İşin garibi, yaptığım

işte çoğu zaman acı var. Keyifli, mutlu insanların psikiyatride işi ne? Keyif ve mutluluk kanatlı bir kuşa benziyor, konduğu yerde uzun süre kalmıyor. Hüznü ve acıyı ise konduğu yerden kaldırmak zor... Her ne kadar psikiyatri, hayatın pek çok yönünü ele almak zorunda olsa da, esas işi acıyla mücadele etmektir. Acı ise insanın olduğu her yerde kol geziyor.

Kimse zamanında çıkmak istemiyor bu büyüdü odadan. Odanın büyüsunü onlarla birlikte yaratıyoruz. Ben yalnızken büyü filan kalmıyor burada. Onların enerjisiyle benimki öyle bir harmoniyle birleşiyor ki, hüznle mutluluk iç içe giriyor sanki ve her biriyle ayrı bir şarkı besteleniyor bu odada. Kıskançlık var, nefret var, aşk, sevgi, mutluluk var, bazen ölüm var, ayrılık var bu şarkılarda. Bunlar olmasa hayat böyle anlamlı olabilir miydi acaba? Sonra kendi şarkılarını alıp kendi hayatlarına doğru akıp gidiyorlar. Onların şarkılarındaki ahenk, benim hayatımın şarkısını da etkiliyor. Ve bir gün daha, bu ahenkle birlikte yavaş yavaş soluyor, akşam oluyor. Akşam her zaman ağırdan alır. Sabah güneşi gibi küstahça dalmaz pencereden içeri. Renkler yavaş yavaş solar, gölgeler çoğalır. Ve o zaman bilirsiniz bir günün daha geçmişte kaldığını.

Masamın üzerinde her zaman bir kutu kâğıt mendil durur. Geçen gün mendiller bitmiş, Klinikte bize çay kahve getiren sevgili kızımız Nevin mendillerin yenisini getirip masama koyarken şöyle dedi: “Hocam, ağlama mendiliniz bitmiş, yenisini getirdim.” Bir an donup kaldım. Yıllardır bu mendilleri masamdan hiç eksik etmedim, çünkü buraya gelen insanlar acıyı genellikle gözyaşlarına döndürüp öyle boşaltırlar burada ama onlara “ağlama mendili” demek hiç aklıma gelmemişti. Sonra düşündüm, Nevin haklı, onlar ağlama mendili. Nasıl diğer doktorlar çalıştıkları yerde mutlaka alkol, tentürdiyot veya sargı bezi bulundurlarsa, psikiyatristler de masalarında ağlama mendili bulundurlar ve bu kâğıt mendil kutuları sık sık boşalır ve yerine yenisini gelir. Her biri

boşaldıkça, atmadan önce kısa bir an bakarım o boş kutuya. “Herhangi bir mendil kutusunun bile farklı bir kaderi olabiliyor demek ki” derim içimden. “Bu kutunun içindekiler, insanların acılarını silmek için üretilmiş!”

Bugün yine bu mendilleri sık sık kullandı hastalarım. Oysa buraya ağlamaya değil, doktora bir şeyler anlatmaya, onunla bazı duygularını paylaşmaya gelmişlerdi. Anlatmak, en çok da anlaşılacak istiyorlardı ama daha ağızlarını açarken sözcüklerden önce gözyaşları sahnede yerini alıvermiş ve işte bu ağlama mendilleri o zaman devreye girmiş, insanlar gözlerinden akan acıyı bu mendillere silmişlerdi. Ben artık bunca yıldan sonra çok iyi bilirim bu gözyaşlarının nedenini. Kim bilir kaç zamandır gizlenmeye çalışılmıştır onlar ama bu odaya girip, bir süre gözleri benim gözlerimin içinde bir aşağı bir yukarı dolaşınca kemerleri çözer, ayaklarını frenden çekiverirler. Ben de bazen içimden, bazen de yüksek sesle “Bırak gitsin” derim onlara. “Bırak gitsin... Bu odada kendini tutmak yok!”

İşte böyle başlar duygular ince ince dışarı akmaya. Kolay mı insan olmak? Mümkün mü insan olup da acı çekmemek? “İnsan insanın kurdudur” diyen filozof Thomas Hobbes ne kadar haklıymış! Düşünüyorum da, insanı, yine başka insanlar üzüyor en çok... Taptığı, hayran olduğu, değer verdiği, muhtaç olduğu ve çok sevdiği insanlar... Düşmandan çok dostlar üzüyor. Analar, babalar, çocuklar, kardeşler, sevgililer üzüyor. Bu odada işte en çok bunları konuşur, bunları paylaşırız hastalarım.

On beş dakikadır odamda yalnızım. Ne gelen var, ne giden. Ben pek alışkın değilim buna. Klinikte hemen hiç boş vaktim olmaz. Ya hasta bakarım veya kliniğin genel işleyişiyle ilgili bitmez tükenmez toplantılar vardır. Onlardan hasta diye bahsettiğime bakmayın! Şimdilerde psikiyatride gelen insanlara “danışan” diyorlar. Ben sevmiyorum bu terimi. Bu, belki de yeniliğe karşı bir direnç ama sevmiyorum işte. Onlar benim danışanlarım değil, çok sevdiğim hastala-

rım. Çünkü her zaman söylerim, psikiyatriye gelen insanların zekâ seviyeleri, yetenekleri, iç dünyalarının zenginliği her zaman toplum ortalamasının üzerindedir. Belki de bunun için, bana gelen insanlar, onlardan “hastam” diye bahsetmemden alınmaz, incinmezler. Bazen bu konuda meslektaşlarıma da takılırım. “Psikiyatrist dediğin biraz uçuk olur, hafif kaçık olur” derim. “Çok normal, çok düzgün, çok sıradan, çok uyumlu insandan iyi psikiyatrist çıkmaz” diye düşünürüm. Kendim de bu işi yapıyor olmasam, böyle konuşabilir miydim, bilmiyorum. Azıcık da olsa böyle olmayan biri, böyle olanları yeteri kadar anlayabilir mi, onu da bilmiyorum!

Odamdan çıkıyorum. Bekleme salonunda kimse yok. Tuna yani sevgili sekreterim beni böyle boş boş ortalıkta dolaşırken görünce hafifçe gülümsüyor. Başında kulaklığı, önünde bilgisayarı, bir yandan konuşup bir yandan bilgisayardan randevu veriyor arayanlara. Sürekli çalan telefonlardan bitap düşmüşe benziyor. Yorulduğu zaman daha yüksek sesle konuşuyor. Ne oldu acaba bizim hastalara, hiçbiri yok ortada. Belki de kar, trafiği yine berbat ettiğinden kimse zamanında gelememiştir. Her zaman ben hastaları bekletecek değilim ya, bu sefer de ben onları bekliyorum.

Tekrar odama girip önce duvardaki kütüphanemin, sonra da masamın tam karşısına gelen duvara dayalı, kırmızı kanepe nin iki yanındaki lambaları yakıyorum. Çok seviyorum bu saray desenli, küçük, İngiliz koltuk takımını. Muayenehanemi açtığım ilk gün almıştım onları ve yıllardır üstünün kumaşları zaman zaman değişse de, her gittiğim yere benimle birlikte geldiler. Onlara baktıkça, biraz da geçmişe olan bağlılığımı görüyorum. Lambaların şapkaları da kırmızı! Taktım bu kırmızıya ben. Ama takmakta haksız sayılmam çünkü sıcacık bir ışık yayılıyor etrafa. Ahşabın kahverengi yumuşaklığı ile kırmızının insana enerji veren parlaklığını birbirine hep çok yakıştırırım. Sadece çalıştığım alanlarda değil, evim-

de de genelde bu renkler hâkimdir. İnsan ruhu, işte böyle büyük küçük gizemler barındırıyor içinde. Bazen bilerek, bazen de bilmeyerek hep aynı şeyleri seçtiriyor bize. Bunlar kişiye, kişinin ruhuna özgü küçük şeyler!

Tam masama geçmek üzereyken salondan sesler geliyor kulağıma. Nihayet son hastam geldi galiba. Sesler giderek yükseliyor. Bir sorun mu var acaba? Burada pek böyle şeyler olmaz, Tuna son derece tecrübeli bir sekreterdir. Çıkıp müdahale etsem mi, yoksa biraz daha mı beklesem?

Aman Tanrım, bu bağırın Tuna! Neler oluyor? Tuna neden bağırıyor? Hızla masamdan kalkıp salona doğru koşuyorum. Aynı anda Tuna da masasından kalkmış, tombul bedeniyle hışımla benim odama girmek üzereyken kapıda karşılaşıyoruz. Kapıyı hızla kapatıp içeri giriyor. Yüzü alı al, moru mor. Burnundan soluyor. Yıllardır beraber çalışırız, onu hiç böyle görmemişim. Heyecanlanıyorum. Kapıya yaslanıyor, gözlerini bir an kapatıp derin bir nefes alıyor. Ben de tam karşısında, meraklı gözlerle bakıyorum ona.

– Ne var Tuna, neler oluyor Allah aşkına?

– Affedersiniz Gülseren Hanım. Ne olduğunu anlasam zaten mesele kalmayacak. Bu kadar da olmaz ki canım! Kızı neredeyse dövecektim.

– Ne yapacaktın!

Sesim odada öyle bir çınıyor ki, Tuna bir an elektrik çarpmış gibi titriyor.

– Neler söylüyorsun Tuna? Sen kimi dövüyorsun?

– Şey efendim, lafın gelişi öyle söyleyiverdim. Hiç olur mu öyle şey! Tövbe tövbe, benim de başımı derde sokacak. İnanın, ben yanlış bir şey yapmadım. Akşam akşam nereden çıktı bu deli kız?

– Deli kız deyip durduğun benim hastam mı?

– Evet efendim.

Bu kadar yıllık sekreterim bunu nasıl yapar? Hastalarımın

benim için ne kadar değerli olduğunu hâlâ bilmez mi? Benim buna ne kadar kızacağımı, böyle bir yanlışı asla kabul edemeyeceğimi bilmez gibi ondan “deli kız” diye nasıl söz eder?

– Onun bir adı yok mu?

– Adı batsın!

– Yeter Tuna... Böyle yapma... Sen bugün çok yorulduğun galiba. Şimdi aşağı in ve dinlen. Başka biri gelsin senin yerine.

Tuna şaşkın ve ürkmüş gözlerle bakıyor bana. Tombul bedeni iyice kasılmış, yuvarlak, içi hep gülen gözleri donmuş, bayram çocukları gibi ellerini iki yana açmış, bu soğukta herkes donarken alnında biriken ter damlacıklarıyla öylece duruyor karşımda. Kim bilir kaç yıldır beraber çalışıyoruz... Bütün hastalarım bayılır ona. Sadece onlar mı, ben de bayılırım. Bazen şefkatli bir anne, bazen koruyan, kollayan bir abla gibi davranır bana. Ama bugün ne oldu Tuna'ya? Yaşlandı mı, yoruldu mu? Bu hasta her kimse daha salona girili birkaç dakika olmadı bile. Ne yaptı da onu bu kadar kızdırdı acaba? Hem burası bir psikiyatri kliniği, sekreter masasında oturuyorsan eğer gereğini de yapacaksın.

Tuna yeniden konuşmak üzere ağzını açmaya hazırlanırken, sağ elimin işaretparmağını dudaklarıma götürüp, “Sus” diyorum ona, “yeter, sus!” Odadan çıkmak üzere arkasını dönerken gözlerinin dolduğunu görünce bu sefer de üzülüyorum, içim titriyor.

Aralık duran kapıdan başımı uzatıp salona bakıyorum. Kumral, dağınık saçlı genç bir kız, pencerenin önündeki kanepenin kenarına büzülmüş, korkulu gözlerle bakıyor bana. Hemen yanı başında yanan büyük masa lambasının ışıkları esmer, sivilceli yüzünde dolaşıyor. Kaşları o kadar gür ve alnı o kadar dar ki, kaş nerede başlıyor, saç nerede bitiyor belli değil. Saçlarının üzerinde gri bir toz bulutu var sanki. Ellerinin üzeri bile siyah uzun kıllarla kaplı. Koyu renk bir şeyler var üstünde. Büyükçe bir çantayı kucağında bebek tutar gibi

tutuyor. Genç ama kendine hiç özen göstermemiş.

Özellikle yeni biriyle tanışmak beni her zaman heyecanlandırır ve merakla bakarım ona. Bu bakışta mesleki bir yan da vardır. Önce onu ilk gördüğüm an ne hissettiğimi sorarım kendime. Bir ruh hekimi için bu çok önemlidir. İyi bir ilişki işte bu ilk bakışta kurulur. Terapi dediğimiz şey ise hasta ile hekim arasında kurulan bu ilişkiyle başlar, şekillenir, büyür ve pek çok farklı duygu yaşanır içinde.

Bir de işin teknik boyutu vardır. Psikiyatrist en ince detayları bile görmeye çalışır bu ilk bakışta. Tırnağındaki boyadan, eteğinden sarkan bir iplikten, yüzünde zamanla oluşmuş bir çizgiden, elindeki çantadan, ayağındaki ayakkabıya kadar ona ilk kez gelen kişiyi tek tek gözden geçirir. Henüz dudaklardan tek bir sözcük bile dökülmeden karşısındaki kişiyle ilgili ciddi bir izlenim edinmek ister. Çünkü psikiyatriye gelen insanlar kendileriyle ilgili bildiklerini zannettikleri pek çok şey anlatabilirler doktorlarına ama bunlar onun doğru sandığı şeylerdir. Kimse, çok istese de kendine karşı tam objektif olamaz. Doktor ise her zaman gerçeği arar ve bu yolda genellikle yalnızdır.

Kendimi bir an ünlü dedektif Sherlock Holmes gibi hissediyorum. Sanki bir cinayet işlenmiş, elde bunu çözmek için yeterli delil yok ve dedektif aklıyla ve keskin gözlem gücüyle bu bilmeceyi çözmeye çalışıyor.

– Beni bekliyorsunuz galiba!

Başını sallıyor. “İçeri buyurun” diyerek odama yöneliyorum. Aklım Tuna’da. Ben de çok kırıncı davrandım galiba. Ama böyle de yapılmaz ki... Masama oturunca arkamdan kimsenin gelmediğini fark ediyorum. Neden gelmedi acaba? Ben dışarı çıkıp ona “buyurun” demedim mi? Bu işte bir terslik var ama haydi hayırlısı. Yeniden salona yöneliyorum. O hâlâ aynı şekilde kucağındaki çantaya sarılmış oturuyor. Ben dışarı çıkınca tıpkı biraz önceki gibi korkulu gözlerle bakıyor bana.

**Herkesin kaderi
güzel olmuyor.
Marifet, kader
yolları kapatsa bile
o kapıya yeni bir
anahtar
uydurabilmekte.**

Kimsenin hayatı dıştan görüldüğü gibi değil. İmrendiğimiz, özendiğimiz hayatlar hiç de sandığımız gibi acısız değilken çok mütevazı bir hayatın içinde mutluluğun en parlağı olabiliyor. Kitabın başkahramanı Ala'nın hayatını okurken bu zavallı çirkin kızın yaşadıklarına inanamayacak, bazen de o sayfaların bir yerlerinde kendinizle karşılaşacaksınız. Bu karşılaşma hüznlendirse de, kendinize biraz daha yaklaşmak ruhunuza iyi gelecek.

Seanslar boyunca bu suskun kızı konuşturabilmek için ona tarihten alınma pek çok hikâye anlatıldı: *Genç firavun Tutankamon'un esrarı; aynı dönemde yaşayan birbirine çok zıt iki kişi, Hitler ve Freud'un ilginç hayat görüşleri; 18. yüzyılda adına "fısıltı sanatı" dedikleri, evli kadınların şövalyelerle yaşadığı aşklar; Çariçe Katerina'nın çamaşırcılık ve hayat kadınlığından çariçeliğe yükselen yazgısı; Eva Peron ve Prenses Süreyya'nın hüznünlü hayatları... ve daha niceleri...*

Psikianalizin sihirli değneğinin dokunduğu yerde yükselen bir başarı öyküsü...

tavsiye edilen
KDV'siz
satış fiyatı

₺ 52

Sertifika no: 11940

ISBN 978-605-09-8494-1

9 786050 984941

Doğan
Kitap